

ALEXANDRU MURARU

Editor

ANA, Regina

*Acasă
pentru totdeauna*

Cuprins

Cuvânt înainte / 5

CASA REGALĂ A ROMÂNIEI

*În loc de prefață: Regina Ana a României, 92 de fapte
în 92 de ani* / 15

Momente din viața Reginei

ALEXANDRU MURARU

Ana a României, acasă pentru totdeauna / 29

ANDREI MURARU

A plecat o regină fericită: „Dumnezeu mi-a dat omul vieții
mele! Lumea aceasta nu îmi e datoare cu nimic!“ / 36

STELIAN TĂNASE

Regina Ana l-a iubit pe Regele Mihai / 41

ANCA VANCU

Regina discretă a României / 45

MIHAI COPĂCEANU

Curajul și demnitatea Reginei fără țară / 52

DIANA MANDACHE

In Memoriam Regina Ana / 55

CRISTIAN TEODORESCU

Coroana Reginei și istoria falsificată / 59

CLAUDIU PĂDUREAN

Portret. Ana, Regina-Soldat a României:

„Știam să demontez și să montez la loc o mașină“ / 61

DOINA URICARIU ȘI VICTOR ESKENASY

În amintirea Reginei Ana (1923–2016) / 66

CRISTIANA TRICĂ

Fără noroc / 70

MIHNEA-PETRU PÂRVU

Cine a fost și cum va rămâne

în memoria românilor Regina Ana / 72

CRISTIANA TRICĂ

Modelul / 78

Regina Ana în amintirile personale ale românilor

NORA IUGA

Încrederea nu are nevoie de ochi / 83

DOINA URICARIU

Calea Reginei / 85

CORNEL NISTORESCU

Anne de Bourbon-Parma,

sau despre frumusețea omului / 89

RADU F. ALEXANDRU

Ce a dat regina Ana României? Un rege! / 93

CLAUDIU PĂDUREAN

România, văzută prin ochii Reginei Ana:

„Am plătit cu durata unei vieți această așteptare
ca țara să fie liberă“ / 96

- MARILENA ROTARU
Ana a României, ultima reverență / 105
- MARIAN SULTĂNOIU
Am pierdut Regina de Alb. Ne-au rămas pionii / 107
- GRIGORE LEȘE
„Regina Ana ne-a învățat să iubim libertatea“ / 109
- LUCIAN AVRAMESCU
Mi-e regele bătrân, bătrân și singur / 110
- ION SPĂNU
Drum bun, Majestatea Voastră!
Vă vom pomeni în rugăciunile noastre / 112
- ION PETRESCU
Ultimul Serviciu Național
adus României de Regina Ana / 117
- SANDA BUDIȘ
Gânduri despre Regina Ana / 120
- RĂZVAN CONSTANDACHE
In memoriam:
Regina Ana a României alături de studenți / 121
- OANA MARINESCU
Merci, Madame! / 125
- MIHAI DORIN
Regina / 133
- ADRIAN POPESCU
Surâsul reginei / 137
- NOEL NEGREA
Gânduri pentru cea care a fost Regina mea,
Ana a României / 142
- FLAVIUS BONCEA
Regina mea / 144

Pledoarii pentru adevăr

DANIEL ȘANDRU

Memoria Reginei Ana și fractura logică a minții
colective / 149

ANDREI MURARU

„Regele nu moare niciodată“. Un răspuns pentru cei
„mândri că suntem români“ / 152

ANA BLANDIANA

Regina neîncoronată a României / 158

IOAN STANOMIR

Regina Ana și modestia demnității / 159

RODICA CULCER

Regina Ana și aristocrația discreției / 162

PETRE GURAN

Pelerini la poarta raiului: Regina Ana și Paul
Gherasim / 165

STELIAN TĂNASE

De ce am iubit-o atât pe Regina Ana în aceste zile!? / 169

IVONA MARIS

Ziua în care a murit Regina / 171

RADU GHIDĂU

Simboluri / 177

RĂZVAN VONCU

Uniți în durere / 180

SILVIU SERGIU

În apărarea Reginei Ana / 182

ALEXANDRA LEMNARU

„Ce a făcut Regina Ana?“ / 186

FLAVIUS BONCEA

Șapte lucruri care trebuie spuse
după dispariția Reginei Ana / 189

IOAN VIERU

Un pas pentru țară / 194

LUCIAN DÎRDALĂ

Regina unei României care n-a existat / 196

PAUL STAN

Regina Ana, un model uman
atipic pentru România de azi / 199

ADELINA RĂDULESCU

Puterea Regelui / 204

*Dispariția Reginei Ana și polemica
privind actualitatea monarhiei*

ANDREI MARGA

Chestiunea monarhiei acum / 211

LUCIAN AVRAMESCU

Regalitatea, într-o țară de „tovarăși“ / 218

BEDROS HORASANGIAN

Moartea unei regine / 221

MARINA CONSTANTINESCU

In memoriam Regina Ana / 225

CRISTIAN CÂMPEANU

Mai poate monarhia juca un rol
în modernizarea României? / 226

ION M. IONIȚĂ

Ce ar fi fost dacă îl înscăunam pe Rege în 1990? / 232

Note biografice / 235

*Momente
din viața Reginei*

ALEXANDRU MURARU

Ana a României, acasă pentru totdeauna

Adevărata domnie a Reginei Ana a început în după-amiaza zilei de 13 august, atunci când, pentru eternitate, a slujit în pământul țării pe care a iubit-o cu prețul sacrificiului întregii sale vieți. „Îi iubesc pe români din tot sufletul, așa cum îmi iubesc soțul“, declara Regina Ana cu lacrimi în ochi la înmormântarea lui Corneliu Coposu, în noiembrie 1995. Pentru Ana, această femeie extraordinară, Mihai I era chiar România, Mihai I erau românii, toți, ca popor. A iubit cele trei ființe ale sale: omul de lângă ea, „notre patrie“, cum obișnuia să spună, și pe români. Cei din urmă vor avea ocazia de acum înainte să-și întâlnească Regina oricând la Curtea de Argeș, fiind astfel părtași la domnia sa pentru totdeauna.

Într-un anume fel, destinul Reginei Ana se aseamănă cu cel al lui Corneliu Coposu, găsindu-și liniștea, prețuirea și admirația abia spre sfârșitul vieții și mai ales după. Memoria și legenda lor vor dăinui peste generații, răzbușând aceste ființe care au îndurat în tăcere suferința unui popor. Nu poți decât să te înclini în fața unui asemenea personaj cum

a fost Regina Ana, când te gândești că acest om a iubit o țară condusă de niște criminali timp de 40 de ani, care urmăreau să o extermine, atât pe ea, cât și pe Rege, iar după 1990 au alungat-o la propriu cu mitraliera pe autostradă. Să vorbești și să visezi zi de zi despre și la o țară despre care nu știi dacă te va primi este o dovadă de sacrificiu orb, suprem, cum numai oamenii excepționali pot face.

„Regele din dreapta Regelui“

Nu cred că există o poveste de dragoste de aproape 70 de ani, între cuplurile regale din lume, în care consoarta monarhului să aibă locul și rolul unui susținător atât de loial precum a fost Regina Ana pentru Omul Său. Cum spunea un jurnalist român, implicit „una dintre cele mai frumoase povești de dragoste din istoria lumii“. În toate clipele și deciziile acestui fenomen al naturii umane, Mihai I. De-a lungul vieții regale, suveranii au lângă ei colaboratori, consilieri, aghiotanți, prieteni care devin sfătuitori apropiați. Aici, rolul acestora a fost cu mult sub cel al Reginei. Memoriile monarhilor sunt pline de astfel de mărturisiri. Regina Ana a fost tot, începând cu 1948, într-o avalanșă de roluri care mai de care mai dificile și mai inumane. De departe, cel mai copleșitor a fost acela de a privi la suferința zilnică a Regelui, a unui om sfâșiat de durerea de-a fi pierdut totul: țara, tronul, casa, oamenii apropiați, liniștea, bucuriile, speranțele.

A patra generație a Familiei Regale a României a fost, prin destin, pentru întreaga lume, o lecție fără seamăn de îndârjire, suferință mută și speranță. Amintirile Regelui, ale principeselor, ale colaboratorilor, ale românilor care mergeau la Versoix o plasează pe Regina Ana drept cel mai fidel

om pentru toate activitățile. Secretariat, corespondență, întâlniri, evenimente, discuții, decizii. Până și ceaiul sau cafeaua erau preparate și aduse de Regină. Iar pentru a fi aproape de el și de pasiunile lui, a învățat să repare jeepuri militare, pentru a sta alături de el ore întregi în atelier. Un mod de a depăși suferința. Într-un film documentar britanic din anii '50, Regina spunea: „Îl ajut cât de mult pot. Mă ocup de copii, de păsări, lucruri firești...” A văzut mereu susținerea lui Mihai ca pe o datorie sfântă, curmându-și propriile vise și pasiuni. A renunțat la propria carieră profesională pentru că a plecat la drum, cu jurământul în fața lui Dumnezeu că îl va urma pe Mihai oriunde. Și oricât. Acesta a fost destinul lor. Împreună.

Revedeți imaginile cu Majestățile Lor revenind în februarie 1997 și veți remarca o secvență a acestui „Rege din dreapta Regelui”. Mihai, emoționat de revenirea acasă, plângând, cu Princesa Margareta întâmpinându-l la scara avionului și Regina Ana îmbărbătându-l cu palme zdrăvene peste umăr. Mereu și mereu lângă el, fiind acolo unde și când trebuie pentru ca acest Om să nu clacheze, să nu se piardă, să nu-și arate lacrimile de o viață. „Mama mea este o persoană foarte dezinvoltă, slavă Domnului!”, spunea Princesa Margareta într-un interviu, moștenind parcă aceeași dezinvoltură, același reflex al umorului spontan, un antidot pentru toate nelegiuirile, nedreptățile și dramele prin care a trecut această familie.

Umilințe de nedescris din partea unor neoameni vremelnici după 1990, din partea vieții nedrepte, plină de privațiuni și lipsuri și a situației financiare precare. Toate au fost primite cu stoicism și tind să cred că fiecare lovitură a transformat acest om, dându-i tărie de caracter și o speranță de fier.

Ca mamă, a crescut cinci fete, cu atâtea lipsuri și mutări, trăind amărăciunea de a nu putea să le ofere o viață așa cum poate și-ar fi dorit. Le-a inspirat aceeași modestie și același sens firesc și simplu de a trăi, de a urma propriul drum, fără a aștepta de la nimeni miracole și lucruri gratis. Principele Radu mărturisea că Regina a urât mereu bijuteriile, hainele scumpe, pentru că nu credea că acestea îl pot schimba pe om, dar și pentru că „pur și simplu nu și le-a permis niciodată“. Regina a povestit într-un interviu cum au fost nevoiți, în timpul exilului, să vândă bijuteriile și obiectele de valoare pentru a se putea întreține. Cum muncea cot la cot în gospodărie, încât nici nu a avut răgazul vreodată să se gândească de ce nu e altfel. Nu a învinovățit pe nimeni, și-a dus crucea, cum se spune în popor. Și peste toate acestea a și mărturisit că viața nu îi e datoare cu nimic.

A fost o femeie simplă, plină de optimism, vigoare și cutezanță, cu inocența omului credincios aflat sub „vremi“, păstrând simplitatea demnă a românului și a europeanului din alte timpuri. Sute de amintiri personale ale românilor obișnuiți care au avut șansa să o întâlnească se rostogolesc în aceste zile, fiecare dintre ele mărturisind această simplitate remarcabilă a unui personaj care a venit dintr-o lume a aristocrației pentru a se dedica pentru totdeauna uneia de rând. Regina Ana a trăit toate nenorocirile exilului în solidaritate cu românii aflați în pribegie, deși ar fi putut oricând să aleagă alt drum, mai facil, mai firesc, mai aproape de familia și statutul său, mai aproape de omenesc.

*Regina Ana – misionar al Regelui
și ambasador al României*

A renunțat practic la tot pentru a urma un Om și visul său: acela de a-și vedea țara liberă, de a înfrunta un deșert al unei vieți pline de neprevăzut, de catastrofe personale. Regina povestea adesea, în anii '90, când Regelui i-a fost interzisă revenirea în țară, că Suveranul îi spunea: „Fă tu ceea ce nu am putut eu să fac“. Această sarcină de misionar al monarhului a transformat-o într-o legendă vie a regalității după 1989. De aceea, toate prorociile detractorilor Familiei Regale sunt contrazise de 25 de ani și mai ales de ultimii ani. Simpatia de care se bucură Casa Regală este fără precedent, iar patrimoniul regalității va include memoria ultimei regine a românilor.

Prin numele său, purtat mereu peste tot în lume, a fost un ambasador al României, al imaginii valorilor profunde, departe de țară. Prin modul demn și simplu în care a trăit și a slujit Omul destinului său, Ana a României a fost un miracol de susținere pentru Mihai I. „Simt că trebuie să fac mai mult pentru omul meu și pentru visele lui. Dumnezeu mi-a dat omul vieții mele“, spunea Regina.

A vorbit neîntrerupt, în lipsa Regelui, după 1992 și după vizitele pe care le-a făcut în România, despre sufletul și satul românesc. Despre autenticitatea României profunde, pe care a regăsit-o acolo unde comunismul nu a reușit să distrugă tot. În biserici și în sate. A cunoscut în anii exilului și după 1989 mii de români care au trecut pragul casei din Versoix, devenită capitala regalității românești. Prin Mihai I și prin acești oameni, prin amintirile Regelui și prin poveștile de viață ale românilor, și-a proiectat adevărata imagine a țării sale. A văzut și a trăit prin ei propria

neliniște, suferință și dramă. Nici o clipă nu i-a privit altfel decât ca pe propriul său popor.

Am regăsit un pasaj din Regina Ana care poate ține astăzi loc de testament: „Sper ca generațiile pe care noi le-am crescut să continue lucrul pe care Regele și înaintașii lui l-au făcut. Familia noastră aparține acestei țări. Sunt convinsă că urmașii noștri o să aibă forța și inspirația de a se identifica cu sufletul țării. [...] Există o poezie pe care România o are, eu am văzut-o. În păduri, pe câmpuri, în văile românești totul cântă. Copiii mei s-au dăruit acestei idei și astfel și-au găsit identitatea. Regele și-a crescut fiicele pentru aceasta. Poporul român este dăruit cu un talent enorm. Oamenii trebuie lăsați să prindă curaj, fiindcă au fost complet culcați la pământ. Dacă românii ar ajunge să fie din nou mândri de ei înșiși, ar ajunge departe!“

Prin urmare, ar fi potrivit și firesc să vedem în anii următori instituții de sănătate – căci a fost infirmieră pe front, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial – care să-i poarte numele, clădiri, săli de curs în școli sau universități, spații din instituții publice, străzi, piațete, busturi sau plăci memoriale în locurile în care a fost – un bine-venit omagiu pentru comunități, în memoria celei de-a patra regine, neîncoronate, a românilor. Dar, mai mult decât toate acestea – pentru că Regina a fost apropiată de românul din comunitățile rurale, a cărui suferință a înțeles-o din perspectiva unui om care nu vrea privilegii, refuză ideea de ceremonial și adună suferința tuturor nedreptăților în dragostea pe care le-a arătat-o –, *ar fi un gest onorabil dacă o mică localitate rurală din România îi va purta numele în viitor*. O cinstită a memoriei unei personalități care ar rămâne încrustată în vatra satului românesc.

Sunt convins că, în anii și deceniile următoare, istoricii din generația tânără vor descoperi și mai bine personalitatea

acestei mari femei de stat care a domnit fără „arme“ instituționale. A învățat de la Regina-mamă Elena, aceea iubire de oameni și grația care i-au marcat destinul. Biografii, cărți de interviuri sau documente ori filme documentare vor scoate mai mult în relief viața și contribuția sa la destinul Regelui și la revenirea în sine a României.

Deopotrivă românii de acasă, peste care a trecut comunismul și toate umilințele tranziției, cât și cei din exil pot anticipa o parte din viața acestui om. Mereu cu gândul acasă. Cu o permanentă sete de a reveni, de a descoperi, cu o permanentă incertitudine din pricina țării pierdute. Cu o casă mereu neregăsită, schimbătoare, nestatornică, provizorie, cu un sentiment al zădărniciiei locului. De asemenea, conașionalii noștri, milioane, plecați să muncească în afara granițelor cunosc de atâția ani sentimentul acesta traumatic de amărăciune, de tristețe, de îndepărtare, pentru că, oriunde ar fi, nicăieri nu e acel *acasă*.

Acum aproape 27 de ani, Regina Ana era oprită, alături de Rege, să se reculegă, după 40 de ani, la mormintele Familiei Regale. Astăzi, românii se pregătesc să o conducă pe ultimul său drum, unde se va odihni pentru eternitate. Exact pe același drum. Curtea de Argeș va deveni astfel, de acum înainte, pentru români, față de a patra generație regală, noul Balcic al României. Un loc de pelerinaj, de amintire, de răgaz și de apropiere față de ultima regină a românilor. Lungul exil și drumul său s-au încheiat în urmă cu câteva zile. Dar amintirea și prețuirea sa vor dăinui mereu. Astfel, Ana a României va fi, de acum înainte, în sfârșit, pentru totdeauna, acasă.

*Text publicat inițial în revista Timpul (<http://revistatimpul.ro/alexandru.muraru/ana-romaniei-acasa-pentru-totdeauna/>),
5 august 2016.*

ANDREI MURARU

A plecat o regină fericită:

„Dumnezeu mi-a dat omul vieții mele!
Lumea aceasta nu îmi e datoră cu nimic!“

S-a stins Regina Ana, un om care a purtat numele țării în care nu a călcat până la aproape 70 de ani. O suverană neîncoronată, care rămâne totuși cea mai longevivă consoartă de voievod sau de rege din întreaga noastră istorie.

Ana s-a născut într-o familie aristocratică cu patru copii, dintr-un principe francez și o mamă daneză. Dar o familie normală, modestă, în ciuda identității regale. În 1940, Franța avea să fie ocupată de trupele naziste, iar familia Anei, care locuia la Paris, își începea pribegia prin Europa (Spania și Portugalia), pentru ca apoi să ajungă peste ocean, la New York. Avea 17 ani neîmpliniți. După un stagiu ca vânzătoare la magazinul universal Macy's, Ana se hotărăște să plece pe front, în Europa, pentru a lupta sub culorile Franței.

Avea 19 ani și a luptat alături de familia sa de partea Alianților. Tânăra caporal cu nume regal a condus jeepul

armatei și a transportat sânge și limfă pentru răniți. Pe lângă un icter rebel, războiul îi mai aduce în schimb prima mare victorie a vieții: eliberarea Franței și „Crucea de Război“ a Republicii Franceze, plus gradul de locotenent.

Toată viața, umăr la umăr

L-a întâlnit pe Rege la Londra. El avea 26 de ani, era celebru, decorat de americani și sovietici, scurtase războiul, își scosese țara din alianța cu Germania nazistă și o trecuse de partea Alianților. S-au întâlnit la nunta viitoarei Regine Elisabeta a II-a a Marii Britanii. Ana îl spiona deja pe tânărul Rege al României. „Regele Mihai exista de mult în gândurile mele, prin vorbele mamei lui“, avea ea să mărturisească. El o văzuse într-un film, prin 1942-1943, și puse pe cineva să decupeze imaginile cu tânăra caporal. Avea să-i mărturisească acest detaliu doar la peste cinci decenii distanță.

Când l-a văzut în uniforma de mareșal al Armatei Regale Române într-un salon la Londra, a bătut din călcâie în fața lui. A fost prima lor întâlnire. Suveranul o cere în căsătorie câteva zile mai târziu, la Lausanne: „Eram în mașină, și el a ales momentul de a-mi cere mâna într-un mod original. Era la volan, așa că ne-am adresat cuvintele care ne promiteau unul altuia fără să ne privim în față, doar drumul șerpuitor din fața noastră. Am reflectat îndelung, pentru că răspunsul nu era ușor. Am spus «da». Imaginea aceasta a amândurora privind către înainte nu era întâmplătoare. Toată viața noastră asta am făcut: umăr la umăr, ne-am ajutat unul pe altul și am fost complici, fără să ne uităm unul la altul, ci privind amândoi, ca o singură ființă, drumul șerpuitor din fața noastră“.

O regină fără regat și fără coroană

Se logodesc în 1947, cel mai greu an din viața monarhului. Câteva săptămâni mai târziu, Mihai devine Regele fără Țară, fiind obligat de comuniști să abdice. Se căsătoresc în pribegie, la Atena, la palatul fratelui mamei Regelui, în singura monarhie rămasă în picioare în regiune după asaltul sovieticilor. Ana preia titlatura de Regină a României, deși nu a domnit niciodată și nu a fost încoronată. Era însă un omagiu și un simbol aduse suveranității unei țări aflate sub ocupație străină. A știut mereu ce-a vrut: „Consider că sunt norocoasă. Fiind alături de omul iubit, simt că trebuie să fac mai mult pentru el și pentru visele lui. Dumnezeu mi-a dat omul vieții mele, aici nu încapă nici un dubiu! Viața a fost generoasă cu mine, mi-a dat enorm de mult. Lumea aceasta în care trăiesc nu îmi e datoare cu nimic. Dar nici eu ei!“.

Au locuit în Elveția, Italia, Anglia și din nou în Elveția, unde au petrecut cinci decenii. Pentru a-și crește familia și cele cinci fete, au lucrat la o fermă de pui și au înființat un atelier de tâmplărie. Regele a făcut cursuri de zbor (deși pilota încă din România) și a vândut componente electronice. Amândoi, în pribegie, în sărăcie, în necunoscut. Dar Regina și-a crescut cele cinci fete în modestie și cu gândul că trebuie să ducă o viață de familie normală.

„Important este să protestezi!“

Cinci decenii a așteptat Ana, alături de Rege, ca să poată pași în România. Dacă ar avea 30 de ani astăzi, cu siguranță că Regina Ana ar purta blugi și ar merge la manifestațiile pentru cauze ecologiste sau pentru drepturile persoanelor defavorizate. Câți știu oare că în 1996, pe când Regina avea

73 de ani, s-a alăturat unui protest spontan în Geneva, neștiind ce revendicau oamenii, dar spunând franc: „Important este să protestezi!“ ...

A condus jeepul, bicicleta, ambulanța de război. A îndrăgit fotbalul, a detestat pantofii cu toc și rochiile lungi. Avea un umor desăvârșit și avea un fel special de a se face plăcută.

Cum Regele era *persona non grata* pentru regimul de la București (1990–1997), fără drept de intrare în țară, Regina Ana a îndeplinit acest rol. A fost reprezentantul Monarhului în Republica România. Sunt antologice imaginile de la mijlocul anilor '90, în care Regina era înconjurată de femei și fete de la țară, în colbul drumurilor rurale sau la mănăstiri.

Poezia numită România

Acea Românie o descoperea în fiecare zi și iubea fiecare zi în care își descoperea țara al cărei nume în purta, dar pe care o cunoscuse doar din fotografii și povești. Recunoștea locuri și peisaje din povești spuse vreme de 45 de ani de Rege: „De fiecare dată când am descoperit un loc, mi s-a părut cunoscut, fiindcă vedeam cu ochii ceea ce văzusem cu spiritul, ascultându-l pe Rege. Deodată spuneam: «El mi-a vorbit despre asta! Mi-a arătat o poză despre asta!» Nu putem pune granițe sufletului, este imposibil.“

Când Regele a mers să susțină cauza României în monarhiile membre UE și NATO, Regina a fost acolo, lângă el. A fost și secretară regală, și aghiotant, și regină.

Pe 1 august 2016 a plecat o regină fericită, cu inima împăcată că țara al cărei nume l-a purtat și-a găsit calea: „Sper ca generațiile pe care noi le-am crescut să continue

lucrul pe care Regele și înaintașii lui l-au făcut. Familia noastră aparține acestei țări. Sunt convinsă că urmașii noștri or să aibă forța și inspirația de a se identifica cu sufletul țării. [...] Există o poezie pe care România o are, eu am văzut-o. În păduri, pe câmpuri, în văile românești totul cântă. Copiii mei s-au dăruit acestei idei, și astfel au găsit identitatea lor.“

Ana a plecat însă fără Mihai. S-a dus poate să pregătească terenul, ca un adevărat soldat devotat Regelui, așa cum s-a declarat neîncetat. O viață de 68 de ani împreună continuă, cu discreția îndrăgostiților regali, și dincolo.

Sursa mărturiilor: Principele Radu al României, *Ana: Portretul Reginei* (Curtea Veche, 2013); Principesa Margareta a României și Principele Radu al României, *Nunta de Diamant* (RAO, 2008).

Text publicat inițial la <http://republica.ro/a-plecat-o-regina-fericita-zdumnezeu-mi-a-dat-omul-vietii-mele-lumea-aceasta-nu-imi-e-datoarea-cu-nimic>, 1 august 2016.

Mulți din strămoșii ei au avut pe umeri soarta Europei. Unii au fost Meroi, iar câțiva au fost sanctificați. Regina a mers la război ca simplu soldat, iar apoi a acceptat, alături de noi, soarta de a aștepta și de a spera. Nu ar fi putut exista pe pământ cineva care să ne stea alături cu atâta credință și curaj. Soarta a pus-o alături de Elisabeta, Maria și Elena, Reginele României.

Majestatea Sa Regele Mihai I al României

Sper ca generațiile pe care noi le-am crescut să continue lucrul pe care Regele și înaintașii lui l-au făcut. Familia noastră aparține acestei țări. Sunt convinsă că urmașii noștri vor avea forța și inspirația de a se identifica deplin cu sufletul țării.

Există o poezie pe care România o are, eu am văzut-o. În păduri, pe câmpuri, în văile românești totul cântă. Copiii mei s-au dăruit acestei idei, și astfel și-au găsit identitatea. Regele și-a crescut fiicele pentru România. Poporul nostru este dăruit cu un talent enorm. Oamenii trebuie lăsați să prindă curaj, fiindcă au fost complet culcați la pământ. Dacă românii ar reuși să fie din nou mândri de ei înșiși, ar ajunge departe!

Regina Ana a României

Texte semnate de:

RADU F. ALEXANDRU • LUCIAN AVRAMESCU • ANA BLANDIANA • FLAVIUS BONCEA • SANDA BUDIȘ • CRISTIAN CÂMPEANU • RĂZVAN-ALEXANDRU CONSTANDACHE • MARINA CONSTANTINESCU • MIHAI COPĂCEANU • RODICA CULCER • LUCIAN DÎRDALĂ • MIHAI DORIN • VICTOR ESKENASY • RADU GHIDĂU • PETRE GURAN • BEDROS HORASANGIAN • ION M. IONIȚĂ • NORA IUGA • ALEXANDRA LEMNARU • GRIGORE LEȘE • DIANA MANDACHE • ANDREI MARGA • OANA MARINESCU • IVONA MARIȘ • ALEXANDRU MURARU • ANDREI MURARU • NOEL NEGREA • CORNEL NISTORESCU • CLAUDIU PĂDUREAN • MIHNEA-PETRU PÂRVU • ION PETRESCU • ADRIAN POPESCU • ADELINA RĂDULESCU • MARILENA ROTARU • SILVIU SERGIU • ION SPĂNU • PAUL STAN • IOAN STANOMIR • MARIAN SULTĂNOIU • DANIEL ȘANDRU • STELIAN TĂNASE • CRISTIAN TEODORESCU • CRISTIANA TRICĂ • DOINA URICARIU • ANA VANCU • IOAN VIERU • RĂZVAN VONCU

www.curteaveche.ro

ISBN 978-606-588-909-5

9 786065 888909 5